

Sag C-542/08

Friedrich G. Barth

mod

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig))

»Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — ligebehandling — særligt
anciennitetstillæg for universitetsprofessorer, som er indeholdt i en national
lovgivning, hvis uforenelighed med fællesskabsretten er blevet fastslået ved en dom
fra Domstolen — forældelsesfrist — ækvivalens- og effektivitetsprincippet«

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 15. april 2010 I - 3192

Sammendrag af dom

*EU-ret — direkte virkning — individuelle rettigheder — beskyttelse ved de nationale
retter — nationale procedureregler — anvendelsesbetingelser — overholdelse af ækvivalens-
og effektivitetsprincippet*

I - 3189

EU-retten er ikke til hinder for en lovgivning, hvorefter der gælder en forældelsesfrist på tre år for anmodninger om betaling af særlige anciennitetstillæg, som en arbejdstager, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed inden afsigelsen af dommen af 30. september 2003, Köbler (sag C-224/01), forholdes på grund af en national lovgivning, der er uforenelig med fællesskabsretten.

Det tilkommer således hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte sådanne processuelle regler, men disse regler må dog ikke være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret (ækvivalensprincippet), og de må heller ikke i praksis gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Unions retsorden (effektivitetsprincippet).

En sådan forældelsesbestemmelse kan herved ikke anses for at være i strid med ækvivalensprincippet, såfremt der foruden en forældelsesbestemmelse, som finder anvendelse på søgsmål, der i national ret skal sikre, at de rettigheder, borgerne har i henhold til EU-retten, beskyttes, findes en forældelsesbestemmelse, som finder anvendelse på søgsmål på grundlag af national ret, og disse to forældelsesbestemmelser med hensyn til deres

genstand og væsentligste elementer kan anses for sammenlignelige.

For så vidt angår effektivitetsprincippet er det foreneligt med EU-retten, at der af retssikkerhedshensyn fastsættes rimelige, præklusive søgsmålsfrister til beskyttelse af både den berørte og den pågældende myndighed. Sådanne frister kan således ikke antages at gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt i praksis at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til EU-retten. Herved findes en national præklusiv frist på tre år ikke at være urimelig.

Denne fortolkning afkræftes ikke af den omstændighed, at virkningerne af Köblerdommen går tilbage til det tidspunkt, hvor den fortolkede bestemmelse trådte i kraft, eftersom virkningerne ikke er blevet tidsmæssigt begrænset af Domstolen. Anvendelsen af en processuel regel, såsom en forældelsesfrist, må således ikke forveksles med en begrænsning af virkningerne af en dom, hvorved Domstolen fortolker en EU-retlig bestemmelse.

Desuden forbyder EU-retten ikke en medlemsstat at fastsætte en forældelsesfrist for en

anmodning om tildeling af et særligt anciennitetstillæg, som i strid med EU-bestemmelserne ikke er blevet tildelt, også selv om denne medlemsstat ikke har ændret de nationale bestemmelser for at bringe dem i overensstemmelse med disse bestemmelser. Det forholder sig kun anderledes, hvis de nationale myndigheders adfærd sammenholdt med en forældelsesfrist har været ensbetydende med, at en person har været fuldstændigt afskåret

fra at gøre sine rettigheder gældende ved de nationale domstole.

(jf. præmis 17, 20, 27-30, 33 og 41 samt domskonkl.)